

10. Min Fader är död och min Moder är
grå, Hvem skal jag väl lita uppå, En mina
omänner de glädja sig då När såsom mig illa
månd gå: Men hade jag wingar Så skul jag
mig swinga Mång tusende mil härifrån.

11. Min Wisa jag slutar och bjuder adio;
Haf tack för hvar enda minut Som jag haf-
ver njutit utaf dig min mö, Fast än det ty
värre är nu slut: Men hjertat dig gämnar, Och
aldrig förglömmer, Förrän man mig döder här ut.

12. Gud Fader, Gud Son och den Helige
And, Som högst uti himmelen bor, Han hjel-
per väl oss til det himmelska land, När wi skil-
jas från denna jord: Jag suckar och önskar, Gud
låte oss grönka, Bland Änglar i salighet stor.

Den Fjerde.

1.

Ack! Huswa Blomsterfält, Som under himlens
rätt Mig nöien ger, då jag ej mer Min Cloris ser
Skal jag mig städse plåga, Utaf ödets grymma
låga, Svara mig Echo: mån tro jag ej mera
får se min wän.

2. Om ödemarken wor', Ännu en gång så
stor: Min Cloris jag uppsöka skal Bland Herdar
all. Och förr än jag mig hwilar, Jag til den
där parken ilar, Där Cloris och Damon har
slutat förbund I denna lund.

3. Ack! Echo skull' jag tro, Så mycket ondt
skull' bo I en så tytt och ädel själ, Emot mit väl,
Nej förr skal Himlen falla, Förr än jag wil åter-
falla De suckar, mit hjerta har skänkt en wän,
Den jag älskar än.

557

Fyra

Nea och nöjsamma

Kärleks - Wisor,

Den Första:

Hjertans huswa sockersöta
wän, Ack förlåt ic.

Den Andra:

När som jag kom från främ-
mande land, ic.

Den Tredje:

En Wisa jag hunger med
sorgefullt mod, ic.

Den Fjerde:

Ack! Huswa Blomsterfält,
Som under ic.

Alla Fyra sjunges med sina egne passande
Melodier.

Tryckt år 1796.

Den Första:

I.

Hjertans ljuswa Säckersöta Wån, Åt förlåt,
fast jag mig dristig gör, Åt jag kärligt åter nu
igen Dig min ros besöka tör; En mit hjerta has-
wer ingen ro, I mit bröst kan ingen glädje gro,
Förån jag dig råkar, Och med dig får språka.
Täckaste Lilja, Ingen skal dig skilja Från mig
det jag kan tro, Fastän världen hotar, Falska
tungan motar, Gud dock hjälper, Ingen stjelver
full Och blir ohulpen som på honom tror. Mer
än mig är fördensfull den, Som har Herran
Gud til wån.

2. Ingen större frögd i världen är, Än at
ha en huld och trogen wån; Men den största sorg
som hjertat bär, är när som man mister den,
Swartil man sin hog och kärlek satt. Man ång-
slas både dag och natt, Det är swära drickar,
Hjertat slår och pickar, Lusten försvinner, ögonen
rinner, Och man blifwer blek och matt: Den gör
alt för illa, som två wänner skilja, Från hwaran-
nan, som tilsamman, hafwa tänkt at kärligt byg-
ga Hjonelag; Öfwer honom gjutes tårar ut, Ho-
nom går ej wäl til slut.

3. Ågtenskapet är et paradis När två såta
wänner blir et par, Som bör lånda Herran Gud
til pris, Som det sjelf instigtat har; Man och
Qwinna är et kött och blod, När den aldrabög-
ste Guden god, Fogar dem tilsamman, Åt med
lust och gamman, Möta sina dagar, Til dess Han
beha-

behagar Gifwa dem en ewig ro, Sål är den
hinnet detta mål och finner frommer Måla, han
får smaka Mycket mera godt än någon det kan tro,
Därför säta wån du war mig full Jag dig af-
skar mer än gull.

4. Fast mit hus ej kallas kan statull, Fast
jag inga ädla häfwor har, Fast jag intet äger
werldsens guld, Är jag dock förnögd och glad: Fast
jag ej får påcka på min magt Fast jag ej kan lifna
werldsens pragt, Får jag högt ej klifwa, Kan min
Gud dock gifwa, Födan som mig nårer, Mer
jag ej begärer, Swärföre han bör hafwa tack:
Men om du mig swiker, För jag ej är riker,
Blir mit hjerta fullt af smärta. Jag wil tusend
gångar höldre wara död, Än at lefwa sen jag
mistat den, Som jag har utwäld til wån.

5. Bättre är at få en mafa from, Fast hon ej
så rik och mäktig är, Än at få båd moat och rike-
dom, Och en mafa sur och twär, Den som är för-
nögd med sin lett, Sem han utaf Herran Gud
har fått, han har bästa skatten, Öfwer trängt om
natten, Frugter ej at tjuftwar, Godset hans borte-
röfwar, Swartil han sin trost har satt, Herren som
har gifwit, Wädmiskan detta lifwet, Men wäl spi-
sar, det och wägar, Åt han är densamma som det
göra kan; Det han äfwen emot mig har gjort,
Mycken nåd har jag förwordt.

6. Fast jag intet är så högt upfatt, Fast jag ej
på årans wagn af guld åla får, Är dock mit hjerta
g'adt: En jag wet ot Gud är huld, Jag ej frågar
efter werldsens gunst; En hon står sin ros, som
dunst, Gud kan mig uphöja Och mig wäl förnöja,
Om jag slitigt lämpar, Werldsens ondsko dämpar,
Då

Då blir döden wist min winst: Hæledom ej motar
När som döden hotar, Intet hjälper, döden hjälper,
Han gör icke och fattig sist hwarannan lif. Säll den
som sit rund förwaltat så, Att han kan til slut bestå.

7. Tacka Eloris jag af hjertat ber, Att du
wille bli min wän så sät; Ty mit hela hjerta
jag dig aer, Låt ej ingen skilja åt; Ty du al-
drig går utur mit sinn: Gör än jag tager graf-
wen in Tackaste Gudinna, Låt din kärlek brinna
Emot mig jag beder, Så wil jag med heder,
Gifwa dig en fästnings-ring; Låt min kinder bleka
Hjertat dit beweka, Ty jag ängslas, Jag är uti
starka kärleksbejor fatt; Såta wän du gif mig
hjertat dit Så blir jag frän sorgen qwitt.

8. Men o store Gud, som styrer alt, Som Alls-
mågtig, nådig är och wis, Jag wil hafwa dig min
sak befallt, Att hon ländar dig til pris; Du som
förest Mon och Awinna stöp, Du som första par-
ret wigde hop, Wårdes med mig laga, Som dig
bäst behager, Hwad du mig tacks skicka, Mot
gång eller lycka, Jag med glädje tar emot, Men
när glasen runnit ut och tiden hunnit Til sin än-
da, Wårdes tända, I mit bröst et nytt och oför-
gångligt lif, Att jag klädd i hwhita kläder ren,
Dig får prisa utan men.

9. Nu til slut jag afsked från dig tar, Såta
wän och huder dig adjo! Kom ihog hwad jag
får dig nu talat har, Glöm det intet tacks må;
Men för alt så haf dit hopp til Gud, Flitigt
wandra i hans helga Bud, Så kan du så wänta,
När dig döden hämtar, Att du blir belönt, Med
stor frögd och frönter, Med en oförgånglig frud.
Medlertid jag önskar, Att du måtte grönskas,
Med

Med all heder, Såsom Eder, Uppå Libanon,
Som litta i gröna dal, Far nu wäl min wän,
Glöm intet mig, Herran Gud wälsigne dig!

Den Andra.

1.

När som jag kom från seannande land, Med
glädje och friskt mod, Då wiste jag af ingen
sorg Ej heller det förstod.

2. När jag war i min ungdoms år, Til wår-
ten litet stor, Då miste jag en hulder wän, Som
war min låra Mor.

3. Då kunde jag med tårar stå, Och til min
Fader stå; Han war wäl mig en hulder Far,
Han wälade öfwer mig

4. Et ber jag er min låra Far, Om det som
möjligt är: Att I wil lära brodern min, Guds
ord förstå rätt wäl.

5. Då har wi mycken hieldt at få, Om him-
melen wi ber: De andra må tillbaka gå, Til
sin högfärdighet.

6. Min Bror, min Bror! jag wil säga dig
et ord, Om du wil lyda mig: Min ögon al-
drig på dig ser, Om du högfärdig blir.

7. Högfärd är en odug så stor, Den Gud
kan aldrig li, Att det hjerta som den bor, Kan
ej Guds Andra bli.

8. Nej! har du någon bitter wän, Ötrogen
emot dig; Då må du aldrig önska den, at han
högfärdig blir.

9. Gör det du önskat owän din, Det kan til-
bakas gå. Så at du kan min låra bror, så mytan
bärutaf.

10. Mång

10. Mång man i werlden tänker så: På mig går ingen nöd, Men innan de ut werlden dö, Kan handa det renter dem bröd.

11. När bornen mister Far och Mor, Hwar wil de gå i land, Då så de bedja Gud om nåd, Och blifwa wandringsmän.

12. En wandringsman som går omkring, Får ofta lida nöd; Han får ej gå til Faders bord, At bedja efter bröd.

13. Adjd farväl min kära Far, Nu ber jag er farväl! Gud låt oss alltid mötas åt Wied glädje i Himmelen.

14. I Himmelen, i Himmelen! Med palmer i vår hand, Där så wi höra en ljuflig sång, At tiden ej blir lång.

Den Tredje.

1.

En Wisa jag sjunger med soræfult mod, Mit hjerta med ångstan är fullt: En jag hafwer mistat den Wännen så god, Som jag älskat mera än guld; Hwar skal jag dig finna, Min tacksa Gudinna, Som fordom har warit mig huld.

2. Jag wille wist wåga mit hjerteblod röd, Allenast jag finne med frögd förnimma at wännen den tackaste mö Til kärlek för mig wore bögd; Men jag är för ringa, Mit guld kan ej klinga, Som dig kunde göra förnögd.

3. Hwar skal jag mig wända, jag uflaste trål, Jag är såsom soflen på qwist, Som hwar är allenast den mörkaste qwäll; Jag hafwer min käraste

käraste mist; Men hade jag pengar. Samt går dar och drängar, Så had' jag på wänner ej brist.

4. Men hwad skal jag säga jag war icke wård At du skulle blifwa min vän, Den lycka hon war mig af Gud ej beskärd, Men han kan wäl hjälpa mig än; En fattig måst lefwa, Fast han med tålg kuiswar Ej guldet får skära så ämt.

5. Men et mig förtryter, jag lider stort meen Utaf minna owänners mund; De öla min ångslan, de lägga nu sten På bördan som är mig så tung; De ser at jag stielper, Elätt ingen mig hjälper, De trycka mig ned uti grund.

6. Den rika upfätter sin nästa i sty At efter hans pipa måst gå, Den fattige blifwer törstranpad i dy Han måste den tjena ändå, Den arme måst lida Stor motgång och qwida Utaf dem som mera förnä.

7. Jag tänkte i stillhet så lefwa förnögd, Hos wännen så bygga och bo; Men nu hafwa mina owänner fått frögd En de har gjordt henne otro: Men Herran som känner, De utwalda wänner, Han förer mig en gång til ro.

8. Hwar skal jag mig wända, jag måste här gå Et Får ibland Utswarne mång, En mina owänner de påsa uppå At göra mig stora försång; Men Herran wil löna, Det måste de röna, Och det får de finna en gång.

9. Min lycka är aldeles slagen omkull, I stället jag lider stort twång: Jag önskar jag låg uti swartaste mull, Nu tyckes mig tiden blir lång; Men jag måste strida Och tåligen lida, Jag blir wäl förlopad en gång.

10. Min